

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

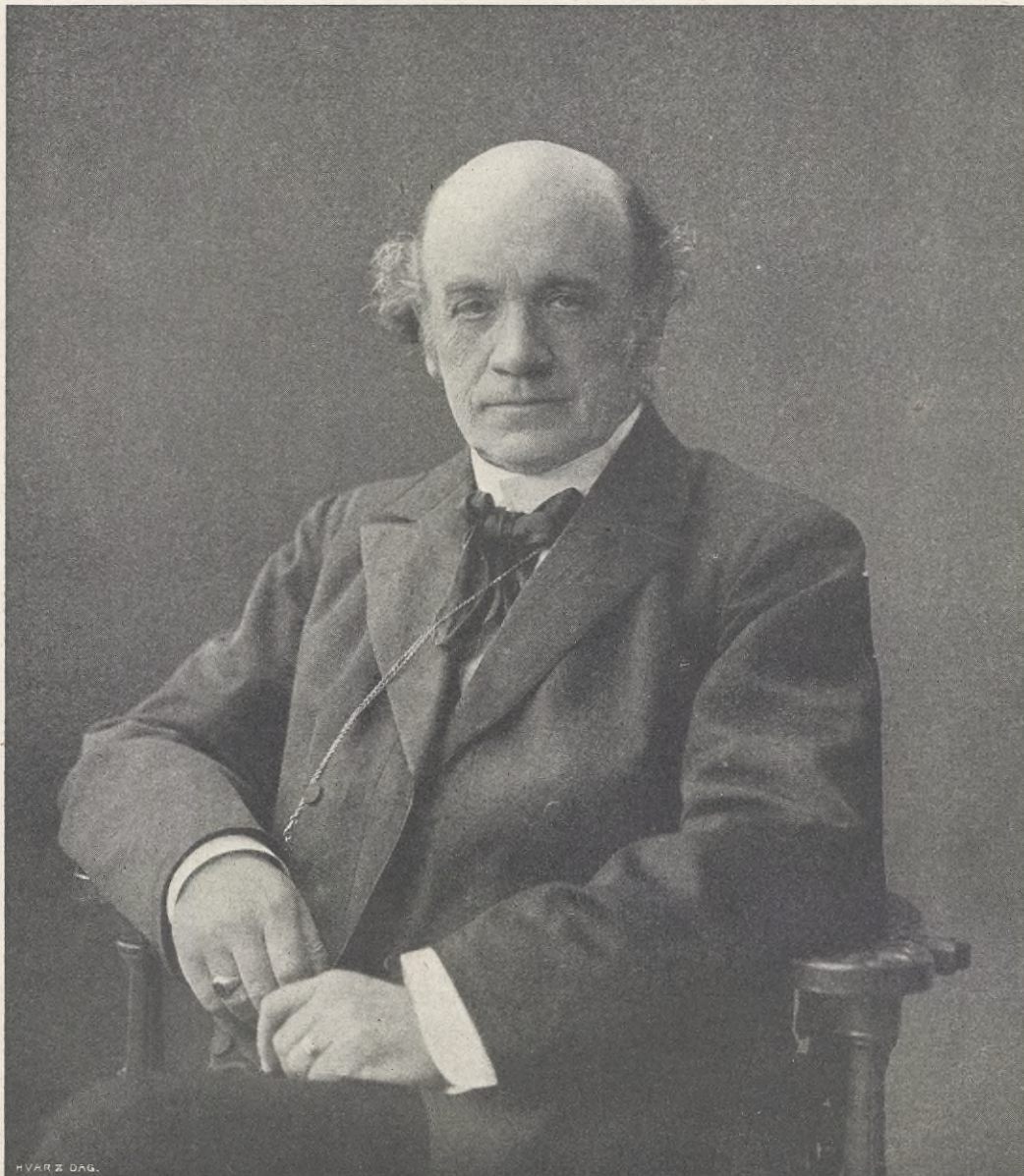
DEN 11 MARS 1906.

N^O 24

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: P. G. Eklund. — J. O. B. Stecksén. † — Från Riksdagens utskott. — Bilder från skilda delar af landet. — En forskare — Omdaning af Göteborgs börs. — En fattigvårdsväsendets ordnare. — Bankplundringen i Helsingfors. — Pius X. — Schlüsselburg. — Rysslands Bastill. — Bilder från Argentina. — Tyska kejsarparets silfverbröllop. — Alfred de Musset-statyn i Paris. — Presidenten Fallières. — Från Gallay-processen. — Fettsdagen å Paris' gator. — En afton på Gästis i midten af nittioalet. — Skidtävlingarne i Stockholm. — Veckans porträtgalleri. — H. 8. D:s litterära pristäflan. — Svenska Goodtemplarordens chef. †

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906

HVAR 8 DAG.

Foto Rahm, Lund.

P. G. EKLUND.
PROFESSOR. DOMPROST I LUND.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthm.—Og.

Domprosten, teol. och fil. doktor Pehr Gustaf Eklund, professor i dogmatik vid universitetet i Lund, ingick den 2 mars i sitt 61 år. På denna bemärkelsesdag kan den lärde och högt begåfvade vetenskapsmannen se tillbaka på en förtjänstfull och framgångsrik verksamhet i både kyrka och skola, men framför allt vid det lärosäte, där han själf aflagt sina akademiska examina och åt hvars vetenskapliga uppgifter han ägnat sin mannaålders bästa krafter. Vid icke mindre än tränne tillfällen hafva skilda stift placerat honom på förslag till biskopsstol, och om han också säkerligen i och för sig icke haft något emot få en sådan ställning, skulle han utan tvifvel afböjt en utnämning, såvida den ej förde honom till Absalons biskopssäte i Lund, i hvilken stad hans vagga stått och i hvilken han med alla fibrer af sin varelse synes vara fästad och förälskad.

Det är icke underteknads afsikt att här gifva ens en sammanträngd bild af domprosten Eklunds personlighet och yttre verksamhet som präst, lärare, professor, censor, ledamot af stiftsstyrelsen i Lund och af kyrkomötet, icke håller att lämna en öfversikt af hans skriftställarskap. Jag vill istället med några ord söka karaktärisera hans teologiska betydelse i vårt land, ty om han också icke är obekant för den teologiska världen utomlands, så har han dock icke deltagit i den internationella teologiska debatten, utan ägnat sina rika krafter och sin originella begåfning så godt som uteslutande åt fäderneslandets tjänst och fromma. Till lön för denna på lefvande och varm fosterlandskärlek grundade verksamhet har domprosten Eklund blifvit hvad ytterst sällan kommit en svensk teolog till del: hufvudet för ett slags teologisk skola, som har sitt högkvarter i Skåne, men som icke blifvit utan inflytande på andra teologer i Sverige, äfven om dessa icke kunna kalla domprosten Eklund i Lund sin teologiske lärofader. I sina skrifter, hvilka visserligen bära starka spår af sin författares utvecklingsgång, men märkvärdigt nog icke från ungdomlig radikalism till den åldrande mannens konservatism utan snarare tvärtom, talar domprosten Eklund äfven om sina svenska teologiska läromästare. Han nämner såsom sådana Wählin, Humbla och Schartau. Särskildt den senare som en af domprosten Eklunds läromästare kan väcka förvåning. Men den som studerat Pehr Eklunds teologiska alster liksom hans personlighet tviflar icke på sanningen af denna själfbekännelse, ty dessa män af gammaldags fromhet hafva haft resonans för sina meningar i hans mångsidiga sjäslif. Men det vore bestämdt orätt, att tillskrifva den ett alltför djupt inflytande på utbildningen af hans teologiska tankevärld. Det är ett allmänt känt om också i domprosten Eklunds skrifter mindre erkänt faktum, att det sydsvenska universitetets främste teologiske märkesman tagit det djupaste intrycket från den nyprotestantiska teologien, särskildt sådan denna gestaltats i dess båda främsta heroer i det gångna århundradet: Schleiermacher och Ritschl.

Den storslagna syn på religionen, framför allt kristendomens och lutherdomens betydelse i såväl det äkta fromhetslivets som det löftesrika kulturarbetets tjänst, som framträder och gör sig gällande på visserligen olika, men i grunden samstämmiga sätt hos dessa stora teologer, måste med oemotståndlig makt gripa och tjusa en man, sådan som domprosten Eklund, hvilken därtill förbereds genom gedigna filosofiska studier.

Följderna af denna den vetenskapliga nyprotestantiska teologiens inympning i domprosten Eklunds religiösa tankevärld skulle också snart visa sig. I försiktiga, originellt upptagna och själfständigt utförda

idékombinationer, nedlade Eklund sedermera sin teologi i flera högst förtjänstfulla och intressanta skrifter, af hvilka jag här endast nämner de enligt min tanke tre yppersta "Den teologiska vetenskapen" (1885), "Lutherska endräktsboken i allmän kyrklig belysning" (1893) och "Luthers trosbekännelse enligt stora och lilla katekesen" (1897—1899).

Det sydsvenska universitetets teologiska fakultet har under domprosten Eklunds ledning så småningom blifvit en plantskola för de idéer, för hvilka hans vän och meningsfrände, pastor primarius Fredrik Fehr, var den främste och kraftigaste märkesmannen bland domprosten Eklunds mera jämnåriga. Från Lunds fakultet, som synes kunna glädja sig åt ett snarare stigande än sjunkande antal teologiska ämnessvenner, utsändes efter hand prästmän, som skola hvar och en i sin stad bidraga till den svenska folkkyrkans pånyttfödelse och stärkande. Att kraftigt hafva bidragit till detta för religion, kultur och stat välsignelsebringande verk, är den yppersta af domprosten Eklunds många förtjänster, och medvetandet härom äfvensom tacksamhet och kärlek från många lärjungar och vänner landet rundt böra kännas som en rik ersättning för de motgångar, pröfningar och svårigheter, från hvilka den vänsälle Lundateologen ingalunda varit förskonad.

Måtte det förunnas domprosten Eklund att ännu länge vandra i Lundagård med sina kära studenter och sina goda Lundaborgare, en prydnad för deras samhälle och en heder för fäderneslandet!

S. A. Fries.

J. O. B. STECKSÉN. †

Den 26 febr. afled i Södertelje f. generalmajoren Johan Olof Billdau Stecksén, 72 år.

1850 underlöjtnant vid Vendes artilleriregemente, hvarifrån S. 51 sökte och erhöil transport till Jönköpings regemente, där han 1856 utnämndes till

löjtnant. 1857 flyttades han till Topografiska kåren, och 1860 blef han kapten, 1869 major i armén och 1871 major i kåren, öfverstelöjtnant vid generalstaben 1874. 1878 chef för krigshögskolan, 1881 öfverste i generalstaben samt 1892 generalmajor i armén. Sistnämnda år tog han afsked med tillstånd att såsom generalmajor kvarstå i generalitetets reserv. År 1895 tog han fullständigt afsked ur krigstjänsten. Led. af Krigsvetenskapsakademien.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfverparre.

FRÅN RIKSDAGENS UTSKOTT: LAGUTSKOTTET.

— 375 —

HVAR 8 DAG

GRUPPFOTOGRAFI FRÅN SAMMANTRÄDE I LAGUTSKOTTET. TAGEN AF H. 8. D. S FOTOGRAF I STOCKHOLM.

Lagutskottet skall meddela utlåtande öfver de från kamrarna dit hänvisade förslag till stiftande, ändring, förklaring eller upphäfvande af civil-, kriminal-, komunal- och kyrkolag, hörande under civil- och kriminallag äfven förstås de delar af krigslagar och författningar rörande krigsväsendet, som äga tillämpning till medborgare utom krigsstaten. — Utskottet skall ock granska justitieombudsmannens afgifna redogörelse, äfvensom hans ämbetsdiarier och registratur, samt med utlåtande däröfver till Riksdagen inkomma.

Vi namnteckna följande ledamöter och suppleanter, sittande från vänster å bilden räknadt: Hrr Hedborg, Lilliesköld, Lorenz Petersson, Hedenstierna, Sjöcrona (*ordf.*), Zetterstrand (*v. ordf.*), Lindhagen, Widén, v. Rosen, Herdin, Peterson i Påboda, Larsson i Säby, J. G. Pettersson, Persson i Borrbj, Segerdahl, Odqvist, Jansson i Edsbäcken, Nordin, Cederberg, Uppström, Lindman. Stående närmast högra fönstret å bilden, herr Persson i Malmö.

BILDER FRÅN SKILDA DELAR AF LANDET.

1.

Ångaren *Maud Cassel*, kapten de Jonge, på resa i barlast från Rotterdam till Oxelösund grundstötte kl. 1/2 9 e. m. den 22 febr. vid Arköbåden, c:a 2 mil utanför Oxelösund. Vid olyckstillfället rådde stark snöstorm. Bergningsbolaget Neptuns ångare Belos och Argo ha assisterat vid försöken att berga fartyget ur dess farliga läge, men synes utsikterna här vara så dåliga att man lär vara betänkt på att sönderspränga fartyget för att kunna rädda den oskadade maskinen.

2.

Värmlands Skytteförbunds täflingar i fältskjutning ägde rum i Arvika den 17 och 18 febr. — Till täflingarne voro anmälda närmare 500 skyttar från ett 60-tal skytteföreningar och försiggingo den 17 i snöstorm, men den 18 åter i det härligaste solskensväder och under tillopp af en mängd intresserade åskådare från Arvika köping och omnejd.

Amatörfoto.

1. DEN VID ARKÖBÅDEN GRUNDSTÖTTE ÅNGAREN »MAUD CASSEL».

Klubb: *Bengt Skjutsparre*.

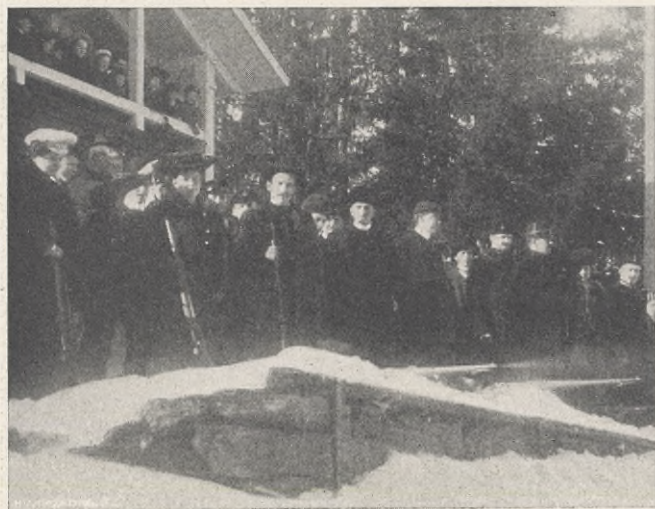

Foto Rydberg, Arvika.

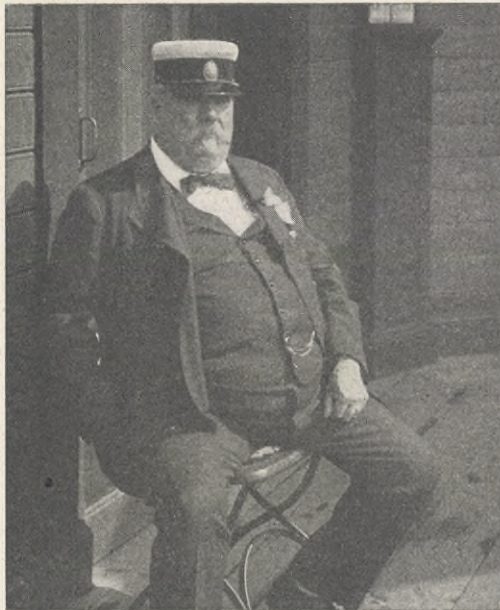
Insatsskjutning.

2. VÄRMLANDS SKYTTEFÖRBUNDS TÄFLINGAR I ARVIKA.

Skjutning mot ryttarfigurer på 500 meters afstånd.

Klubb: *Bengt Skjutsparre*.

H. 8. Die STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klubb: *Benigt Silfversparre*

4. OLOF KÖHLER.
60 år den 1 mars.

4.

60 år fyllde den 1 mars föreståndaren för Stockholms bad- och siminrättning *Olof Köhler*, hvilken i snart fyra decennier varit simlärare och simskoleföreståndare i hufvudstaden.

5.

Föreningen S. de C. i Stockholm (Soeurs de Charité), som utgör en sammanslutning mellan societetsdamer och underhåller sjukhem för fattiga barn och patienter samt bespisningsinrättningar för fattiga folkskolebarn och ålderstigna fruntimmer, hade i förra veckan en stor marknad i skepnad af "sagolandet" i Nationals lokaler vid Regeringsgatan. Allehanda lustiga sagofigurer roade publiken och nettoinkomsten torde ha blifvit god. H. 8. D. lämnar här en gruppbild af de vid festen medverkande.

3. Öfverst: PRISUTDELNING EFTER FÄLTSKJUTNINGEN I ARVIKA. Löjtn. Geijer (2), täfflingarnas öfverledare; Löjtn:na Nordström, Löfgren, Vogel, Schyllander (1, 5, 6, 7), biträdande ledare: A. Creutzer (3), Glafva, 1:e pristagare i klass III; B. Östlind (4), Arvika, 1:e pristagare i klass II.

5. Nederst: GRUPP AF MEDVERKANDE VID S. DE S:s BAZAR I STOCKHOLM.

EN FORSKARE.

Tre fjerdedels sekel har nu förrunnit, sedan den i in- och utlandet, inom hela den vetenskapliga världen kände och erkände naturforskaren Doktor Carl Agardh Westerlund, såg dagens ljus, och stor har hans lifsgärning varit inom den gren af vetenskapen han utvalt till sitt specialstudium. Det ena lärda verket har aflöst det andra i ständig följd, och särskildt kändedomen om Europas, Asiens och Afrikas molusker har genom honom och hans arbeten ökat i utomordentligt hög grad.

Doktor Westerlund föddes den 12 januari 1831 i Bergaby af Kalmar landsförsamling, där fadern var bryggeri- och kvarnägare. Sedan han genomgått elementarskola och gymnasium i Kalmar, blef han 1853 student i Uppsala och 1855 i Lund, där han aflade filosofisk kandidatexamen 1860, disputerade pro gradu 1861 (afh.: Bidrag till kändedom af Sveriges Atriplices) och promoverades till filosofie doktor 1862.

Efter att hafva tjänstgjort såsom vikarierande lektor i Malmö 1858—59 och adjunkt i Landskrona 1860—62, utnämndes han 1862 till kollega vid Ronneby läroverk, där han under 20 år (1873—93) äfven var t. f. lärare i gymnastik och under några terminer skötte rektorstjänsten. Aflade i Lund 1865 akademiskt disputationsskrif för lektorater i naturvetenskaperna i Sverige och uppfördes 1873 i andra föreläsrummet till adjunkturen i zoologi vid Lunds universitet. Aflade 1878 ånyo föreskrifna föreläsningar och disputation till professuren i zoologi därstädes. Pensionerad (på indragningstid) sedan juni 1893.

Utom de ofvannämnda fyra akademiska disputationerna har doktor Westerlund utgivit ett *sextiotal* på själfständiga forskningningar grundade, botaniska och zoologiska arbeten, en stor del af betydligt omfång, dels i *svenska* tidskrifter m. m. (s. s. Botan. Notiser, K. Vet.-Akad. Handl. och Förhandl., Acta Soc. Upsalica, Göteborg, K. Vet. och Vitterhetssamh. Handl., Vegaexped. vet. iakt.), dels i *utländska* (finska, ryska, tyska, franska, spanska och kroatiska), dels *själfständiga* på eget och andras förlag, hvaribland särskildt öfver Sibirien och Grekland samt Sverige, Norge, Danmark och Finland. År 1871 blef hans "*Exposé critique des molusques*" prisbelönt af K. Vet. Soc. i Uppsala, och 1902 hans "*Methodus dispositionis molluscorum*" af Sydslaviska Vet. Akademien i Zagrabia tillerkänd samma utmärkelse. Äfven har han varit medarbetare i faunistiska verk öfver Calabrien o. fl., (af Marchesa M. Paulucci) och Sicilien, (af baron Corrado Caffici) m. fl.

Hans mest omfattande arbete är: *Fauna der in der Paläarktischen Region lebenden Binnenconchylien*, 7 band jämte supplement och systematisk katalog, tillsammans 2,437 sidor (1884—90). Detta verk föregicks af "*Fauna moll. extramarin. europæa*", hvilket arbete författaren afbröt och makulerade, då det var till hälften tryckt, emedan han fann, att det behandlade området, ehuru omfattande en världsdel, icke utgjorde ett zoolog-geogr. helt, hvarefter han ägnade ytterligare några års forcerade studier ått hela den paläarktiska regionen (Europa, norra, mellersta och västra Asien samt norra Afrika). Ehuru lifligt affrädd af tyska vetenskapsmän från detta företag, (fastän det trängande behovet af ett sådant arbete ofta blifvit uttaladt i tyska verk, och redan Rossmässler hade varit "betänkt" på en "*Fauna moll. extramar. eur.*") såsom omöjligt för en ensam man och endast kunde utföras af ett bolag fackmän, som fördelade ämne och område sig emellan, företog han sig det dock, emedan han ansåg att vetenskapligt samför-

C. A. WESTERLUND.

stånd och enhet voro omöjliga inom sådana "bolag" och äfven praktiskt svåra att genomföra. Företaget vann dock snart förtroende, så att redan efter första delen öfvertog bokhandelsfirman R. Friedländer & Sohn i Berlin förlaget för hela arbetet, och hafva sedan äfven de tyska malakologerna uttalat sitt erkännande för det stortade verket. Detta har skett ofta både offentligt och enskildt, men kan sammanfattas i följande uttalande nyligen (1904) af en mährisk malakolog: "För hans så stråfsamma, outtröttliga och fruktsamma verksamhet måste, utom de öfriga europeiska konkyliologerna, i all synnerhet de tyska vara honom tacksamma under lång, lång tid framåt, särskildt laici, för hvilka detta studium nästan endast genom

hans faunistiska arbeten varit möjligt." Och angående samma arbete skref "Dagens Nyheter" i dec. 1890: "Ett zoologiskt jättearbete af största betydhet i sitt slag har för kort tid sedan fullbordats af kollegan dr C. A. Westerlund i Ronneby. Dr Westerlund, som sedan länge har rang såsom en af Nordens förnämsta naturhistorici och från sin anspråkslösa plats i skolans tjänst riktat den vetenskapliga litteraturen med det ena lärda specialverket efter det andra, har nämligen utgivit slutbandet af — — —"

När Dr W. vid fyllda 70 år hade afslutat sina malakologiska studier och Göteborgs museum samtidigt (1901) öfvertagit hans dithörande samlingar (för hvilket "stora vetenskapliga förvärf" museets zoologiska intendent Dr A. Stuxberg utförligt redogjorde i Göteborgs Handelstidn. s. å.) vände han tillbaka till ornitologien som jämte botaniken varit hans ungdoms favoritstudium. År 1878 hade han efter några förarbeten börjat utgifva ett större verk öfver "Skandinaviska foglarnes fortplantningshistoria (h. 1 ss. 160) men detta blef afbrutet tillfölje af studier på ett annat fält. Nu, efter mer än 20 års uppehåll, återupptog han detsamma och kunde afsluta det redan 1904, då sista delen utkom med tillägg 1 o. 2 (ss. 363) jämte Skandinavisk Oologi (1905), hittills de enda i sitt slag i vår litteratur. Om dessa heter det i Sv. Jägarförbundets nya tidskrift (1879): "Arbetet är, som kompetenta domare intyga, ett verk af reelt värde; författaren beherrs fullkomligt sitt ämne och kan därför i få ord säga mycket", och i tidskriften "Jägaren" (1905): "Den gamle forskaren har genom detta utmärkte, på biologiska uppgifter särdeles rikhaltiga, arbete beredt sig ett äradt namn inom den ornitologiska vetenskapen."

För botaniska undersökningar i Smålands högtrakter hade dr W. reseunderstöd af Botaniska föreningen, och likaså för zoologiska på Öland 1867 af K. Vetenskaps Akad.; med statsanslag gjorde han 1872 studier och samlingar i Tyskland, Österrike och Italien, och 1874 särskildt i de österrikiska alpländerna. 1881 deltog han i *Società malacologica italiana*s internationella möte i Venezia, hvarvid han höll föredrag "Sur la nomenclature et la priorité dans la science". Dessutom under olika år besökt flera utländska museer och bibliotek.

Han bevistade med K. Vet. Akademiens understöd naturforskaremötena i Kristiania 1868, i Köpenhamn 1873 (då han kallades till vice ordförande i zoologiska sektionen och tjänstgjorde såsom ordförande under mötet), i Stockholm 1880 och i Köpenhamn 1892, då han åter valdes till vice ordförande i zoologiska sektionen.

Medlem (1872) af *Soc. linnéenne de Bordeaux* ("comme une marque toute particulière de l'estime de la Société pour vos savans travaux") och flera andra vetenskapliga samfund i Finland, Tyskland, Österrike, Frankrike, Holland och Belgien.

J. Ag. W.

Foto. Hartman, Gbg.

DEN NYA UPPGÅNGEN.

Kitché: Bengt Osifversparre.

Göteborgs Børsbyggnad har nyligen undergått en del inre förändringar hvilka af den redan förut på

GÖTEBORGS STADSFULLMÄKTIGES NYA SESSIONSSAL.

det hela förträffliga lokalen skapat något ganska stortadt. Det är hufvudsakligen det stora trapphuset som är helt nytt och som med sina rundt om löpande gallerier vid fästliga tillfällen förlänar en prägel af palats åt lokalen; den magnifika stora salen liksom våningen därvid är orörd. Stadsfullmäktige ha fått en ny sal som, äfven den, är synnerligen vacker, högt mahognyboisserad och i öfrigt solidt och värdigt inredd och prydd. Arkitekten Ernst Krüger har äran af att ha på ett så ypperligt sätt genomfört omdaning.

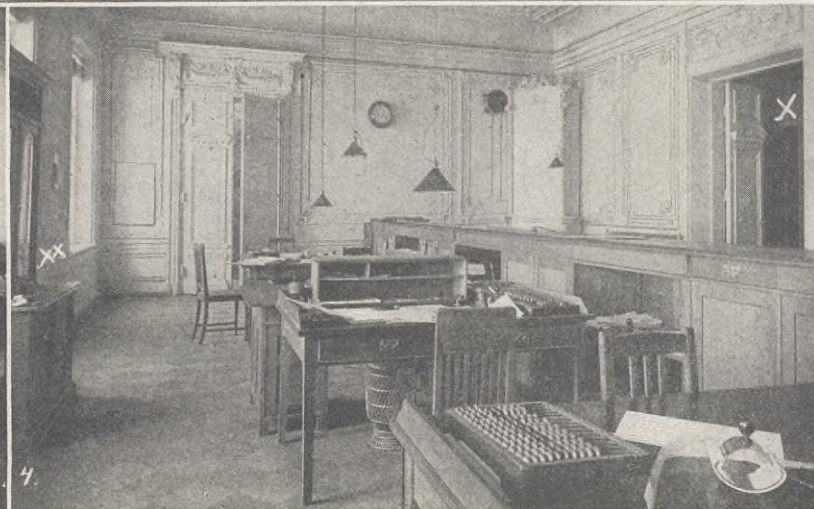
EN FATTIGVÅRDSVÄSENDETS ORDNARE.

55 år fyllde den 5 mars fattigvårdsinspektören A. F. G. Lindblom i Stockholm, en person som har stor förtjänst om fattigvårdsväsendets rationella ordnande i hufvudstaden. — Förordnades 77 till kanslist i fattigvårdsnämnden, kallades 89 att såsom verksällande direktör handha och leda Föreningen för välgörenhetens ordnande samt organisera den. 96 och 97 sekreterare i kommittéen för ordnandet af Stockholms Fattigvård samt har varit och är ledamot af ett flertal styrelser m. m. för filantropiska föreningar. Tog 99 såsom kamrer afsked från Riksbanken som han tillhört sedan 74, för att nu helt ägna sig åt uppdraget vara fattigvårdsinspektör i Stockholm.

A. F. G. LINDBLOM.

BANKPLUNDRINGEN I HELSINGFORS.

HVAR 8 DAG

— 380 —

1) RYSKA RIKSBANKENS KONTOR (i 2:dra våningen). 2) DIREKTIONSFRUMMET, med den plats (X) där den skjutne vaktmästaren föll och dödades med knifbajonetter. I Bakgrunden den genomgång där personalen instängdes. 3 & 4 EXPEDITIONSLOKALEN. Å bild 3 synes kontrollören Govriloff (X) som sårades i handen men var nära att bli dödad af en kula. Å bild 4 är den ingång märkt (X) genom hvilken banditerna inträngde från vestibulen. I väggen midt emot (X) äro märken efter icke mindre än 11 revolverkulor.

Se text å sid. 386. Efter fotografier för H. 8. D.

SENASTE FOTOGRAFIER AF PÅFVEN PIUS X.

SCHLÜSSELBURG — RYSSLANDS BASTILJ.

Hvarje förtryckt folk söker med nödvändighet en yttre, synbar symbol för tyranniet, ett gripbart föremål att kasta sitt hat på. Det kan vara en person som kommer att representera en afskydd regime: det var inkarnationen af inkränkta-tyrannen som Eugen Schauman fällde i Bobrikoffs person. Men lika väl ett lifflöst föremål: då 1789 års revolutionen skulle göra upp sin räkning med Bourbonerna, var den då redan betydelselösa Bastiljen deras första offer.

Vi utlänningar ha vant oss att i Peter-Paulsfästningen se bilden af det ryska czardömet. För den ryska revolutionens barn är det ett annat fäste som sinnebildlig den "röde czarens" bloddrypande välde; det ofta hörda namnet den ryska Bastiljen betecknar det gamla Schlüsselburg.

Fästet Nyschanz vid Nöteborg var sedan medeltiden det svenska väldets utpost mot det moskovitiska, beläget som det var vid Nevans strand. Det var därför också ett af de första bytena för Peter den Store; olycksåret 1702 gaf detsamma ny herre och nytt namn: Schlüsselburg. Sålänge Ladoga hade betydelse för sjöfarten ägde kastellet stor betydelse men förföll så småningom. Det armerades sista gången 1809 för att möta ett eventuellt svenskt sjö-anfall. Sedan det ej längre befann sig i en gränsprovins har det uteslutande tjänstgjort som upplag för flottans material, särskildt som kruthus.

Schlüsselburgs historiska tid börjar den 25 augusti 1884 då det genom kaiserligt dekret förvandlades till statsfängelset. Från denna dag daterar sig den ryktbarhet som gör att man ej hör dess namn utan en rysning.

Under det att nihilisterna — de som ej med sitt

Efter fotografier. PIUS X VID SITT ARBETSORD.

lif fått sona sina handlingar eller sina läror — fått vandra till Sibiriens grufvor, är det revolutionärerna som ha befolkat Schlüsselburgs fängelsehålor. Dit ha de som med anledning af de sista årens frihetsrörelser blifvit dömda till döden men "benådade" på stupstocken, satts att njuta af sin benådning: lifstids straffarbete. Dit ha på administrativ order, utan ransakning eller dom, kastats misshagliga författare. De ha där fått utstå alla de lidanden som en oansvarig, raffinerad råhet och grymhet kunnat upptänka. Man lät fångar dö af svält och orenlighet, man förfördelade, plågade och misshandlade dem, särskildt de kvinnliga, på alla sätt, man belade dem med bojor och kastade ned dem i de mörka, fuktdrypande, unka källarhållven. Till Schlüsselburgs fångar utsträcktes enligt lag

aldrig något nåde- eller amnestimanifest. Till och med skaparen, "Rysslands vär", furst Sviatopolsk-Mirsky, vägrade ännu 1904 att låta amnesti komma en utan dom innehållen fänge till del. Först i november 1905 medgafs under revolutionens påtryckning frigifvandet af åtta af dess fångar. Man vet ej så mycket om lifvet i denna pinoinstitution. Dess pensionärer bli ej talträngda och det är kanske bäst så. De nakna, kontrollerbara siffrorna tala tillräckligt...

Under sin tjugettåriga existens har fängelset Schlüsselsburg hyst inalles sextiosju politiska fångar. Antalet är ju relativt obetydligt *men*... Af dessa sextiosju ha tretton blifvit hängda och tre beröfvat sig lifvet inom fängelset. Tre hade fängelsetiden brutit därhän att de ej vågade möta människorna; de togo lifvet af sig omedelbart efter frigifvandet. Sexton ha inom fängelsemurarne dött under anfall af vansinne,

Efter fotografier
SCHLÜSSELBURG, RYSSLANDS BASTILJ. Af dessa fotografier är den öfversta en nyligen tagen första fotografi af hufvudporten till det fasansfulla fängelset. Se artikeln. Kliché i Kem. A.-B. Hensel Silbersteiners Stilm-Öbg.

RYSKA BILDER: 1. Valsedlarne granskas i Alexander-Salen i S:t Petersburg. 2. Första delegerade-sammanträdet för uppgörande af arbetsplan för duman. 3. 18,000 af strejken ruinerade arbetare och familjemedlemmar erhålla mat.

andra af tuberkulos, skrofler och andra sjukdomar. Två sändes ännu vansinniga i Kasans hospital... man förstår den mörka blicken och de hopbitna läpparne hos en ryss eller finne då han nämner ordet Schlüsselsburg.

I denna stund kvarsitta i Schlüsselsburgs lefvande graf fem framstående frihetskämpar. På möten och konferenser fordras allt högljuddare deras frigifvande och Schlüsselsburgs förstörande. Man talar om bildandet af en nationalfond för hjälpande af fästningens förra och nuvarande fångar.

Då flyger genom prässen ryktet att en kejsarlig ukas afskaffat statsfängelset Schlüsselsburg. Skulle czarmakten ha insett nödvändigheten af att offra åtminstone denna blodvåldets symbol med alla dess hatfödande minnen, ha gått händelserna i förväg? Skulle nyheten rent af betyda att dess fångar återgifvits åt lifvet? Det var ju så man helst ville tolka den. Jag vände mig till en framstående landsflyktig, landsförvisad samtidigt med att hans bästa vän gjorde sitt inträde genom Schlüsselsburgs portar såsom inblandad i mordet på Sipjagin. Hvad är er mening? Hans svar kom lågt och dystert: — Att fästningens underhåll kostade dryga pengar som regeringen hade användning för på annat håll. Dess afskaffande betyder blott att de som skulle förvaras på Schlüsselsburg komma att förvaras på något mindre bemärkt plats.

Efter fotografier

Kitcho - Bengt Ostfjörds, varre.

HVAR 8 DAG.

En landsman i Argentina har sändt oss ofvånade bilder och skriver därtill:

I en ålder af 84 1/2 år afled den 19 januari i Buenos Aires Argentinas mest bemärkte och populära man, generallöjtnanten, ex-presidenten, historieskrifvaren, härledaren *Don Bartolomé Mitre*. General Mitre, som var medlem och hedersledamot i en mängd litterära samfund och föreningar, lämnar efter sig en ovanligt lång meritlista, och hvem vet om han icke är den störste man Argentina hittills frambragt.

Begravningen och sorgedustjänst i Catredalen firades med stor högtidlighet och var med anledning därpå den senare dagen förklarad som helgdag.

* * *

Våra bilder visa *porträtt af general Mitre*, begrafningshögtidheten samt en bild från Buenos Aires hamn vid samma tillfälle, då trupper från Uruguay anlända för att hedra den döde. Den stora ångaren vid kajen är svenska fartyget "Prinsessan Ingeborg", första gången i Buenos Aires' hamn, och som på resan dit ned förlorade två blad i propellern.

Efter fotografi.

TEXT- OCH ILLUSTRATIONS BIDRAG mot-
tagas gärna samt honoreras i fall de an-
vändas.

REDAKTIONEN förbehåller sig fullständig fri-
het att icke införa annat än hvad den själf
finner lämpligt och af intresse.

ÅTERGIFVANDET AF PORTRÄTT ELLER FO-
TOGRAFIER —af hvad slag som helst— i
HVAR 8 DAG (utom annonsafdelningen) med-
för ingen som helst kostnad för insändare.

TYSKA KEJSARPARETS SILFVER-
BRÖLLOP.

Efter fotografi.

KEJSARPARET HYLLAS AF SKOLBARN FRAMFÖR SLOTTET.

Efter fotografi.

PRINS EITEL FRIEDRICHS BRUD, hertiginnan af Oldenburg, emottages i Berlin.

Näcké: Bengt Silfversparre.

Efter fotografier.

»HVIDÖRE», den af enkekejsarinnan af Ryssland och drottningen af England inköpta villan vid Sundet, nära Klampenborg.

Näcké: Bengt Silfversparre.

ALFRED DE MUSSET-STATYN I PARIS.

FRÅN HVAR 8 DAGS KORRESPONDENT I PARIS.

Efter fotografi

ALFRED DE MUSSET'S STATY
af Antonin Mercié.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

Samtidigt med Heine har minnet af hans samtida och "ämbetsbroder" Alfred de Musset väckts upp på nytt i samband med resandet af en staty till hans ära. Midt emot Louvre'n alldeles invid Théâtre Français har hans minnesmärke fått sin plats. Marmorn visar oss en liksom öfvertalande kvinna, skaldens säng-

gudinna, böja sig fram mot denne som intar en något trött, lutad ställning. Gruppen har på enskildt initiativ utförts af skulptören Antonin Mercié och invigdes häromdagen högtidligen i närvaro af litterära administrativa storheter.

Frågan om ett monument öfver Musset har varit uppe mer än en gång, men fallit inför moralens väktares harmsna rop att man dock icke kunde föreviga ett sådant *lif*. Det var väl ej heller meningen att framhäfva som ett exempel denna kanske mest för skalden själf trista saga där glaset, mätresserna och lufsledan äro de härskande momenten. Det var Frankrikes störste kärnlyriker hyllningen ville nå.

Ty under det att Musset med Lamartine och Hugo får dela rangen af att vara Frankrikes största lyriker står han absolut ensam på den *personliga* lyrikens område. Han gör det framför allt genom intensiteten af sin känsla; han diktade ej, han lefde sina poem, hvad han skref var bekännelse och bikt. I les Confessions d'un enfant du siècle få vi följa hans egen enerverade själs kamp och nederlag. I

HVAR 8 DAGS.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

DEN 90-ÅRIGA MADAME COLIN, Mussets lärarinna, bäres till statyns fot vid aftäckningen.

Majnatten och Oktobernatten är det hans egen kärlek som jublar, lider och dör.

Det är denna äkthet och själfhängivelse som gjort att Musset allt framgent blifvit de unges skald, kanske icke så mycket den strids- och dådskraftiga ungdomens som kanske fastmer den desillusionerades. Och medan hans stora skaldebröder Lamartine och Hugo beundras och berömmas, läses och älskas Musset.

BANKPLUNDERINGEN I FINLAND.

(Se illustr. å sid. 380.)

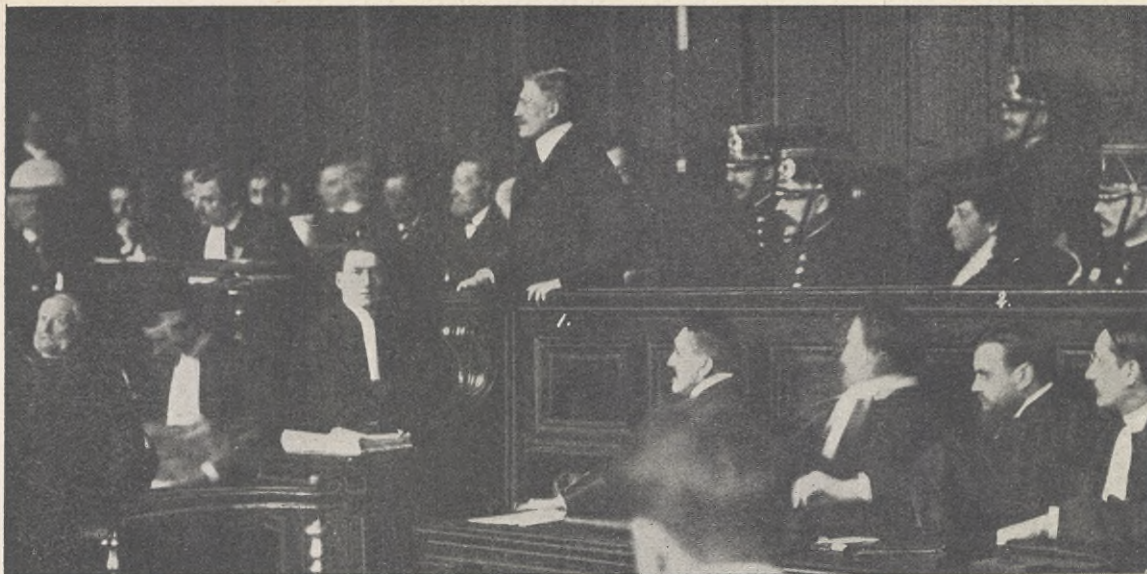
Den oerhörda tilldragelsen då Ryska Riksbankens kontor i Helsingfors plundrades af ett banditband — den 26 februari och midt på dagen — har redan skildrats i dagspressen. H. 8. D. har emellertid låtit fotografera lokalen och lämnar å en föregående sida några bilder som bättre än ord beskriva platsens utseende. Banditerna synes nu vara infångade och rofvat — ca 200,000 rubel — återfunnet.

Efter fotograf

PRESIDENTEN FALLIÈRES
på sin dagliga morgonpromenad i Champs Elysée, åtföljd af sin sekreterare.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

GALLAY (1) OCH LA MERILLE (2) UNDER PROCESSEN.

Från H. 8. D:s Korresp. i Paris.

Inför en rättegångssal, där det mondäna Paris trängdes med det demimondäna, proppfull trots det var själva Mardi gras nådde *Gallay-processen* sitt slut. Historien är ju allbekant. En tjänsteman i le Comptoir national d'escompte hade medelst falska växlar lyckats tillskansa sig den honetta summan 863,924 francs och flytt. Jättebanken i fråga är inte populär och Paris goda borgare voro förtjusta öfver det präktiga puts Gallay spelat densamma. Men affären fick ett rent poetiskt skimmer då man fick veta att baron Graval som han i sällskapslivet kallade sig lätit sin älskarinna placera pengane samt på egen förhyrd jakt flytt med henne till Brasilien. Vid sin återkomst till Paris i sällskap med väninnans förtrogna kammarjungfru, alla tre fångar, mottogos de af en hänyrckt folkmassas välkomnande hurrarop. Men så var inte Valentine Merelli en vanlig demimondän lika litet som Gallay en vanlig stortjuf. Han serverade sina domare Kant och Nietzsche och så mycket annan metafysik och kvickheter att rättens ordförande fick anmoda honom att i stället lämna litet uppgifter i saken. Och fru Merelli använde sin tid i fängelset att läsa Zarathustra och Fichte. Hon har fått en god uppfostran, var gift med en ganska framstående gravör och hade skrivit modeartiklar i en numera afliden feministidning hvilket föranledde ett par kända författare att inför rätten förklara att hon höll en medelväg mellan Marcel Prévost och Maizeroy. Så försökte hon sig på teatern, uppträdde som Demivierge och spelade operett. Hos en fru som hade till yrke att förmedla beaktaskaper traffades så Merelli och den till baron förvandlade banktjänstemannen som trött på sin anspråkslösa hustru var ute för att söka den ideala kvinnan, systersjälen, som han till domsalens munterhet berättade. Och så förenades våra öden för evigt sade Gallay. Hvad Merelli tänker är ju litet svårt att veta. Man kunde ju kanske komma att tvifla på hennes känslors evighet då de stygga domarne visserligen frikände henne men dömde f. d. baron Graval till 7 års straffarbete.

* * *

Prins Karneval börjar rusta sig för sitt högtidliga intåg i egen person. *Mardi gras*, fettisdagen sände han sina förtrupper i elden. Folk ute öfverallt trots herr Jupiter pluvius något variabla

Efter fotografier.

FETTISDAGEN Å PARIS' GATOR.

lynne, mest förstås på boulevarderna. Musikföljerna äro talrika, samma orkester spelar alla möjliga melodier samtidigt och på alla, möjliga instrument. En manlig negress spelar tamburin och gör enorm lycka, clownerna blåsa med bättre vilja än förmåga trumpet spelemän sköta sin "fela". Studenterna sträcka sin gåsmarsch, le monome ogeneradt från Quartier Latin ut öfver de stora boulevarderna. Förstädernas manliga och kvinnliga ungdom har bytt dräkt och de "skäggiga damerna" äro legio. Uniformerade smättingar tränga sig emellan öfverallt. På sin hvita häst drager kejsar Napoleon genom gatorna men får af polisen skyddas för den tydligen icke vidare bonapartistiska folkmassan. Vi allvarliga män i staten trycka hatten djupt ned i pannan, slå upp kragen och söka med vår två-sous silkepapperskvast så godt vi kunna värja oss mot de där obehagliga små konfettitingestarne som välvilliga unga kvinnohänder så träfärsäkert, förpassa i våra ögon eller innanför vår krage. Mardi gras är nu framför allt konfettins dag. Röda, blå, gredelina, gröna och hvita hvirfla de små papperslapparne omkring och förmörka med sitt dam luften. Och striden förgår till långt in på kvällen med den där rutinen och — trots blaserheten — alltförgätande lifsglädjen som vi nordbor aldrig kunna få upp vid våra försök att med ofta nog så stora medel härma södens folksliga förlustelser, men som tyckes vara de latinska folkens arvedel.

EN AFTON PÅ GÄSTIS I MIDTEN AF NITTIOTALET.

UPPSALABILD AF MARI MIHL.

Nerman hade klarerat straffrätten, och mannen utan nåd hade förstås bums skubbat upp till honom för att få tentators frågor uppskrifna; Peringer hade gjort ett stort papper och rest till Helsingfors med Molly Barrington från Rullans varietet, den engelska dansflickan med de omoraliska benen; gamle professor Holmén låg på sitt yttersta, yrande om att han var centrum af idéerna jämte det högsta goda; februarikvällens skarsnö glittrade silfverblå under stjärnorna, och vid Svartbäckes tull susade Pico och den länge Carl-Vilhelm in på sina Rånsåskidor efter att hela Guds korta dag hafva åkt och rullat omkring i guppen ute vid Tunåsen.

Ack, den ligger alltför långt tillbaka i tiden, denna februarikväll, och jag har svårt att söka mig dit igen. När jag tänker på alla dem, som då stodo i ringen, ser jag luckor och kors, minnes jag nationskransar och begrafningsverser. De hafva stupat rundt omkring oss. Z och Gingar och Putte och Ekberg och Molcker äro borta. Och du *Carl Hebbe* som bröt dig så modigt fram med din eldiga själs oförtröttliga spänstighet, du föll tidigt, liksom du *Gunnar Hazelius*, Snöfrids Gunnar, kämpande till slutet för att fullfölja faderns lifsgärning på den väg denne slagit in. Och du *Olle Wijk*, alltid glad och käck och bussig, hederspojke och söndagsbarn från topp till tå — vid din bår tårades själfva sorglösheten. Och du *Adolf Björkander*, om hvilken en af oss sade: "Adolf Björkander, mannen, som man åter och åter måste tänka på, ty hans ögons svårmod följer otydt, insetsadt på de näthinnor, som upptogo det en gång. För mig ha de blifvit en fix punkt i ett virrvarr af sol och stoj och punschglas och studentminnen".

Immigt varm lyser den långa raden af Gästis fönster. Tamburen ångar af snöväta öfverrockar. Fönsterbrädet är fulltrafvadt med böcker från kvällsföreläsningarna, lagböcker, ordböcker, böcker om världar som slocknat och om proförorsbaciller, om integraler, om Giorgiones pänselivering och om *das Ding ansich*.

Ett par stubbsvansade foxterriers sitta nickelkadjade vid ingången till det första rummet, där fältridklubbens stöttepinnar, "stallbröderna", äro bänkade vid sitt stambord. Genom sorlet hör man orkestern där inne i stora salen spela ett mycket neutralt musikstycke, anfördt af Olszevski, den polske kapellmästaren, som står där på estraden, långhårig och hopsjunkun, slappt petande med stråken i den tobaksblå luften. Kyparne balancera skickligt sina lastade brickor genom trängseln, där ett eller annat tungfotadt stadsbud spanar efter någon viss kandidat, åt hvilken han bär ett bref, rörande sig om ett handvigg, en inställd lektion, en förändrad tennisstimme, en växelomsättning.

Växelomsättning — ja, där göres aldeles säkert för många papper i Uppsala. Men lika säkert är att dessa växlar och lån nästan alltid skötas med största punktlighet. Våra kvickhetstidningars kroniskt ovederhäftiga student, den där under humorns yta intet annat är än en ohederlig lymmel, eller i bästa fall ett tanklöst kräk, denna är ett undantag. Jag vet studenter, som skrifvit på upptill femton-tjugo tusen, men som aldrig förlorat ett kopparöre på Uppsalakamrater. Nej, hederliga ären I, och den som säger annat är stryk värd!

Må det förlåtas mig att jag denna Gästisafton först uppsöker min ungdoms hjälte. Ifall du höjer dig litet på tårna, så ser du honom i soffan därborta under klockan. Fosterländska studentförbundets axelbreda koryfäär äro slutna omkring honom, en liten, blek man med nedhängande kinesmustascher. Huru upprymda vi äro vid bordet, blir det dock tyst när han talar. Vi lyssna för att sedan minnas hvarje hans ord. En stridens man såsom ingen, men ingen så älskad af sina vänner, så vördad af sina motståndare. Lifvet

ut skall jag känna saknaden tung efter *Oscar Alin*. Vid hans dödsbädd — nyårsnatten, då det gamla seklet slocknade och det nya tändes — vid hans dödsbädd jäfvades det gamla talesättet att ingen är omistlig. Sannt sade Vilhelm Lundström vid hans kista:

Och jag mönstrar kretsen af oss alla,
Som i lifvet honom nära stått,
Som i honom skadat idealet
Och vårt lifsmål från hans läppar fått.

Hvart jag skådar, ser jag ingen, ingen,
Som med kraften af en ensam man
Kan gå lika framsynt djärf till striden
Och gå ur den fläckfritt ren som han.

Han är borta. Slutet, stilla leden —
Herrelösa, men en stridbar trupp!
Finns ock bland oss ingen, som kan mäktat
Ensam ta hans fallna mantel upp.

Hedersplatsen vid Alins sida intager du, *Carl Leopold Sundbeck*, förbundets stiftare, gammalsvenskhetens förridare, halft zent, halft musketör. Mycket har du bakom dig: studentären i Uppsala, Heidelberg och Zürich. Mycket återstår: ditt deltagande i grekiska kriget och din färd genom Förenta staterna, där du sökte och fann det emigrerade Sverige, spridd från haf till haf, från Atlant till Pacific. Oändligt mycket återstår innan du får vända tillbaka till din gamla gård på holmen i ödemarkssjön, där "så många skuggiga skogsberg" ligga emellan dig och den tid, hvars vägar icke äro dina vägar.

När krökte sig någons lefnadsstig i en dylik, egenartad kurva, du min broder af underliga öden, alltid densamme då du pluggade Talmud vid Neckars stränder, eller då du sände mig dina korta rapporter, skrifna på sadelknappen bland Montanas brutna berg.

Erik Nathan Söderberg, förbundets vice ordförande, den blide diktaren med lyran sirad med pingstliljor och Kristikorsblom, låter sin blå blick glida hän mot eteriska skaldevisioner, tills *Adolf Wollin*, den starke Adolf, vikingabarnet, dunkar honom i ryggen med orden: — Hej, Nathan, du dricker ju inte!

Då höjer E. N. S. glaset och tömmer det för sin sångmö, för henne som han så fager besjungit i de verser han en gång skref i mitt album:

Förgänglig är hvar visa som har klungit
Från mina ungdomsdrömmars strängaspel,
För ringa är hvar sång, som jag har sjungit
Att varda eftervärldens arfvedel.

Men har min dikt ett enda hjärta hunnit
Och gjutit sol däri ett ögonblick,
Då har dess korta lif ett mål dock funnit
Och ej förgäfves ordets skrud den fick.

Om Söderberg är den kristligt svärmiska och den patriotiskt hänfödda stämningens tolk, så är *Ingemar von Melsted* riddaren af studentnejlikan och katederblomman, det hvita gardets ryttmästare, post och trubadur.

I serenadernas dubbelkvartetter har din andrabas rullat som en åska, på O. D.-isternas sängarfärder till fjärran land drog du med, hufvudet högre än de fleste. Och i dina dikter, huru många typer och situationer ur 90-talets Uppsalavärld har du ej räddat undan glömskan, hur kameratrogen har du ej ritat af oss från majhälsningens hurrarop till decembermorgonens tentamensplugg!

Bredvid Ingemar sitter brodern, den där ingen misstänker hysa några radikala litterära funderingar. Ty alla veta, att den tyste, timide *Henning von Melsted* läser juridik under högttryck samt att han kommer att afläggas en mycket snabb och mycket vacker examen för att vid detta laget vara halfvägs justitieråd.

Då Georg Dahna kom ut i sitt gula omslag, trodde vi aldrig, att den flutit ur din panna, utan vi gissade på Hakon eller Marika eller Hans Magnus. Först Georgs son Leo började inge oss farhågor för att du öfvergifvit Justitia för Apollo — och nu har du snart lagt en hel bokhylla bakom dig, står som det främsta namnet bland de modärne, som jag aldrig läser och som aldrig läsa mig. — Henning von Melsted, min barndomsvän, jag räcker dig handen öfver dina och mina *collected works*. Mätte de aldrig bli flere än att vi nå hvarandra! Där rusar *Lennart Hennings* på sned rakt genom salen med farten af ett nysmordt lokomotiv. Han kommer direkt från ett direktions-sammanträde, och vinterkylan har förvandlat hans Nietzschska mustascher till två väldiga istappar. Värmen tinar upp dem; hela karlen dryper af lössläppt energi och snö. Han talar med fyra, fem personer på en gång, gör anteckningar med högra handen, dricker kaffe med den vänstra — eller tvärtom ifall det kniper — erinrar sig plötsligt att han har ett nytt sammanträde inom fem minuter, störtar ut igen, slänger ett vänligt glåp-ord åt *Karl Erik Forslund*, får tio likadana igen, springer omkull ett antal kypare och är borta.

Det hela har gått hastigare än jag hinner berätta det, såsom det plär stå i romanerna. Eller, såsom det också brukar heta darsammastädes: När jag vände mig om för att tacka min räddare, var han försvunnen. *Lennart Hennings* äger i rikt mått denne räddares snabbhet.

Med händerna begrafna i fickorna och fötterna starkt utåtvända inträder en man med det mest typiskt germanskt formade hufvud, tämligen okammat för resten. Det är studentkårens ordförande och han slår sig ned hos *Abraham Langlet* och *Hans Larsson*.

Från tidigt på morgonen har han hållit föreläsningar, skrivit ledare, gjort anteckningar till sin *Columellaedition*, haft kuratorsemottagning, talat i den svårslitna *Sten Sturefrågan* och tusen andra saker.

— Hur är det med dig? frågar den snälle *Abraham Langlet*.

Vilhelm Lundström svarar pustande och suckande med sina rullande r-ljud:

— Grrräsligt... käärra brroorr... barrra sofvit tre timmar i natt... grrräsligt...

Hvarpå han försjunkar i meditationer, under det han ur innanfickorna på sin stora kavaj börjar hala fram korrekturark, bref, manuskript, teaterprogram, kallelselistor, plånboken, lösa cigaretter, korsband, entrébiljetter, rekommendationsbevis, tunnare broschyrer, vidare nya brefbuntar, grå, hvita, gula, släta och tillskrynklade.

Hvad jag minnes dig väl, där du sitter och plockar bland dina papper, medan alla stora planer hvälfvas i ditt stora hufvud. Jag minnes dig, fast tidens ocean har skiljt oss åt för så länge, länge sedan. Du bad mig en gång skriva en *Uppsalaroman* — men uppsalaromanerna skrifer man inte, det vet du nog. Därför kan jag endast komma med några löstryckta blad från *Odinslund*, med några skrumplna blad från mina gröna sommarträd.

Men salen skakade af en skrattsalfva, aflossad från östgötarnas bord — var det inte för resten i det stora östgötakoteriet, som ordstäfvet föddes: "ett godt skratt förlänger lifvet, en gnäggning där- emot förkortar detsamma."

Gustaf Malmberg, alla östgötars första kurator, stormästaren i föreningen

HEJ, för ordet. Omkring sig har han hela det glada laget. *Hakon Wigert-Lundström*, Mostellariaturnéns vackre *Philolachos*, är där och *Hans Magnus Nordlindh*, han som skref sina "Steg i snön" och sedan blef tyst, skalden, som, enligt *Albert Engström* "hittat en fjäder ur Guds egen vinge". Och alla de andre: *Lasse* och *Kicke* och *Fylle Klagare* och den länge *Anders* och lille *Bertil*.

Gustaf Malmberg, kommer du ihåg när vi spelade *Hittebarnet* för att klara hyskan åt godtländingarna? *Gunnar Klintberg* var *Konjander* och du hans hushållerska, jag förestälde *Kattong* och den lille glade och fräknige *Wallerstedt*, värmländingen, fru *Kattong* samt direktor *musices Gottfrid Kallstenius*, *Knotten*, spelade sömmerskan, och en stunsig syhäst var han. Kommer du ihåg efter en af östgöta nations vårfest-baler huru vi på nachspielet skulle kyla champagne i vattenledningen i telefonrummet och huru *Kicki* plötsligt kom in med en butelj i hvardera handen och håret på ända, förkunnande att värtnet stod tre tum högt på golfvet? Kommer du ihåg när — nej den gången var du inte med.

Gustaf Malmberg, öfver ingen af bröderna under den hvita mössan stod rägnbågen så sjufärgad som öfver dig. Du var idealstudenten, den af alla afhållne, i dig slog det hvita gardets hjärta!

Huru ofta har du ej kommit för mig, då jag skrivit ner mina *Uppsalaminen*. Huru tacksamt rörd kände jag mig inte, då du en gång efter dessa många tystnadens år med din ohyggliga stil så vackert skref till mig, att du hoppades på "en stund i tiden och en vrå i världen" där vi skulle få råkas. Hvad tänkte du väl på, när du, långt, långt efter examen för ett par korta dagar återvände till vårt rätta hem och i nationens klubbrum skrapade med nageln på väggen för att komma ned till ekot af dina ungdomsord!

Aj, där släcktes en gaslåga. Och ännu en. *Kyparne* förkunna att klockan är elfva. *Silfret* skramlar på marmorborden. Den stora salen blir allt mörkare. *Man* troppar af. *Snart* lägrar sig februarinatten omkring en afton på *Gästis* för tio år sedan, och den blir till ett minne.

H. 8 D: STOCKHOLMSFOTOGRAF.

SKIDTÄFLINGAR

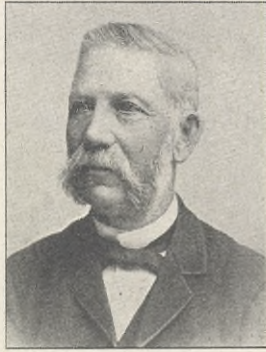
Ansikt: Bengt Sjögrensparré.

ägde, ovanligt nog, söndagen den 4 mars rum vid *Fiskartorpet* i närheten af *Stockholm*. Numera lider *Stockholm* vintertiden konstant snöbrist, och det var därför glädjande, att i början af mars så pass mycket snö fallit, att skidtäflingen verkligen kunde försiggå. I den kombinerade terräng och backlöpningen för gossar om 12—14 år deltog 41 friska viljor. I terränglöpningen å 5 km. för ynglingar om 15—17 år deltog 26 man och i båda löpningarna i stora backen räknades inalles närmare 40 deltagare.

C. R. LJUNGBERG.

85 år fyllde den 25 febr. f. öfversten Claes Robert Ljungberg i Sthlm. Stud.-ex. 48, löjtnant 53, major vid Fortifikationen 69, öfverste 73, afsked 84. Tjänstgjort som fortifikationsbefälhavare på Slite, vid Stockholms befästningar, i Karlskrona och på Karlsborg.

A. P. BÄCKGREN.

75 år fyllde den 9 mars bruksägaren A. P. Bäckgren, Dohnafors, Askersunds landsförsamling. Led. af Örebro läns landsting under en lång följd af år. Innehafvare flera kommunala uppdrag, såsom ordf. i kommunalstämman och nämnden, led. af kyrko- och skolråd, ordf. i brandstodsnämnden m. m.

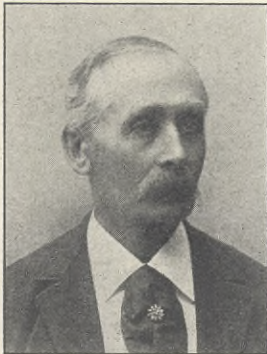
E. WIJK.

Ledamoten af Riksd. F. K. grosshandlaren Erik Wijk i Göteborg fyllde den 1 mars 70 år. Tidigare delägare i firman Olof Wijk & Co., har W. städe intagit en framskjuten ställning inom Göteborgs samhälle, hvars kommunala lif han verksamt deltagit i.

A. L. FALK.

60 år fyllde den 2 mars kyrkoherde Axel Falk. Stud.-ex. 67, prästvigd 69, brukspred. och folkskollärare vid Norn 70, kapellpred. i Djura 75, kyrkoherde i Säfsnäs sedan 76.

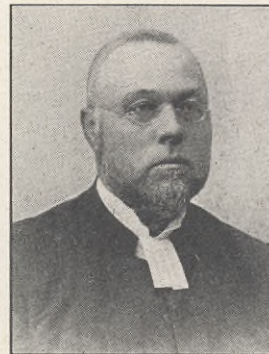
G. V. NORDENCREUTZ.

Rådman Gustaf Viktor Nordencreutz i Sala fyllde den 10 mars 85 år. Stud.-ex. 42, kamalex. 46, e. o. landskontorist i Västmanlands län 53, häradsskrifvare i Salbergs-Väsby fögderi 61—1900, stadskassör i Sala 68, rådman i Sala sedan 69.

J. KEILLER.

Den 21 mars fyller direktör James Keiller i Göteborg 70 år. Verkst. dir. i Göteborgs Mek. Verkstads A.-B. sedan 67, led. af stadsfullm. sed 74, medl. af Gbg's Vetensk. o. Vitterh. samh. sed 81, ordf. i styr. f. Slöjdför. skola 83, i styr. för Lindholmens o. Lundbyvassens torrlägg. 82, ordf. i styr. f. arb.-inst., i verkst.-för. m. m.

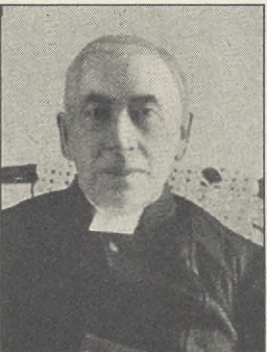
G. A. BREDH.

Den 14 mars fyller kyrkoherde Gustaf Bredh 60 år. Stud.-ex. 69, prästvigd 80, lärare vid Hedvig Eleonora folkskola 74, v. lektor i Vexjö 75, v. läroverksadj. i Norrköping s. a., kyrkoherde i Gåsinge sedan 97. Ordf. i kommunalstämman och kommunalnämnden i Dillnäs 89—98.

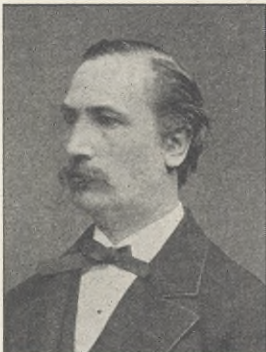
J. W. L. SIDNER.

55 år fyller den 16 mars statsrådet Ludvig Sidner i Stockholm. Löjtn vid k. flottan 75, kommandör 1900, konteramiral 04. Led. af Navigationsskolekomm. 88, led. af Krigslagstift.-komm. 01, ordf. i Fjötmanpensjonskomm. 1900, chef för k. Sjöförsvarsdepartementet 05.

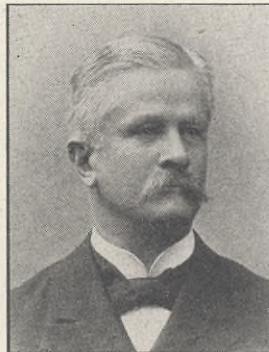
C. W. APPELGREN.

Kontraktsposten kyrkoherde Carl Appelgren i Stehag fyllde den 22 mars 80 år. Stud.-ex. 45, prästex. 52, pastorex. 57, kyrkoherde i Stehag sedan 61, kontraktsprost i Onsjö kontrakt 90—97.

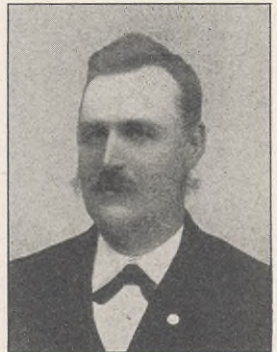
E. J. F. HEURLIN.

Redaktören Erland Johan Frithiof Heurlin i Stockholm fyllde den 1 mars (egentligen 29 febr.) 70 år. Mångårig medarbetare i Stockholms Dagblad, därifrån åtnjutande pension sedan 95. I besittning af stora historiska kunskaper, har H. utgivit flere arbeten.

G. NAUMANN.

Öfverläkaren med. dr. Gustaf Naumann i Göteborg fyllde den 8 mars 60 år. Stud.-ex. 67, med. lic. 77, med. dr. 91. Lasarettsläk. i Helsingborg 79—98, öfverläk. å kir. afv. v. Sahlgrenska Sjukhuset i Gbg sedan 98. Presid. för läkarekongr. i Gbg 04, v. ordf. i Allm. Sv. Läk. För. Afhandl. i kirurg. ämnen.

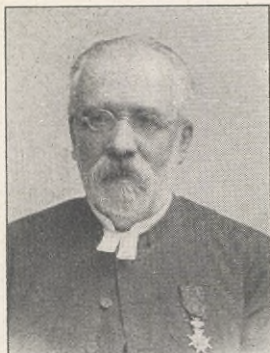

G. F. WESTERLUND.

50 år fyllde den 26 febr. byggmästare G. F. Westerlund i Säter. Led. af stadsfullmäktige, ordf. i fattigvårdsstyrelsen m. fl. kommunala uppdrag.

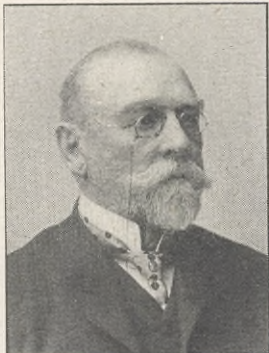

PORTRÄTTGALLERI

E. H. T. STENHAMMAR.

Kyrkoherden fil. o. teol. dr. Evald Stenhammar fyller d. 18 mars 70 år. Stud.-ex. 54, fil. dr. 66, prästvigd 75, doc. i Uppsala 74-76, sysslom. vid Lidköpings domkyrka o. tjänstgj. e.o. höfpred. 76-78, kyrkoherde i Vreta kloster 76, kontr.-prost i Gullbergs och Bobergs kontrakt 88-04, teol. dr. 93, preses vid prestmötet 95.

V. BERG.

70 år fyller den 24 febr. grosshandlaren Victor Berg. Drifver sedan 35 år tillbaka en vidtomfattande grosshandels- och agenturaffär i huvudstaden. Ombud bl. a. för Friedr. Krupp i Essen och för Pintsch i Berlin.

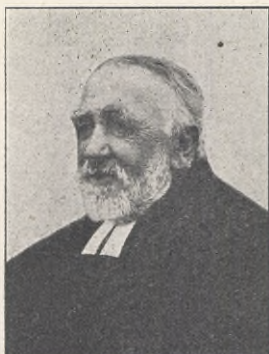
C. G. BERGENSTRÅHLE.

65 år fyller d. 18 mars gen.-major Gösta Bergenstråhle i Sthlm. Stud.-ex. 58, und.-löjtn. i Skånska husarreg. 60, gen.-stabsoff. 66, öfverste o. chef för Skånska husarreg. 84, gen.-major i armén o. t. i inspekt. i kavalleriet 96, afsked ur akt tjänst 98, F. d. 15-årig led. af Helsingb. stadsf. Led. i styr. för Skånes ensk. bank.

E. PALM.

Regementsint. kapten Esaias Palm i Landskrona fyllde den 4 mars 50 år. Stud.-ex. 74, jur. fil. prelim. ex. 78, u.-löjtn. vid Södra Skånska Inf.-reg. 79, reg.-intend. vid Södra Skånska Inf.-reg. 86, kapten i armén 98, reg.-intend. vid Skånska trängkåren sedan 04.

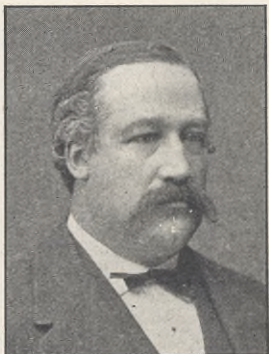
S. B. LINNÉ. †

Den 19 febr. afled i Eldsberga kyrkoherde Benjamin Linné. Född 30, stud.-ex. 49, prästvigd 55, regementspastor vid Bohusläns regte 66, kyrkoherde i Eldsberga sedan 79. Led. af Riksd. A. K. 73-75. Landstingsman 63-79.

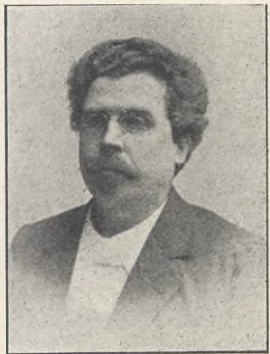
N. P. BENGTSSON. †

D. 19 febr. afled i Falkenberg byggmästaren Nils Peter Bengtsson, 61 år gammal. Led. af stadsfullm. 74-77, 78-86, led. af drätselkamm. o. dess ordf. 86, led. af hamnstyr. 81-85, 86-06, dess ordf. 87-1900, brandchef 94-96, hamnkassör 86-06, led. af bevilln.-beredn. 81, ombud för städernas allm. brandstodsbol. 93-06.

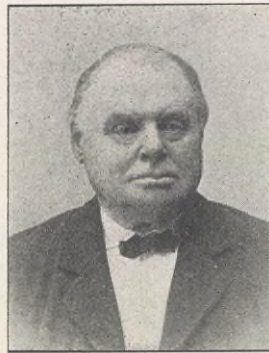
J. E. HAGDAHL. †

Den 26 febr. afled i Stockholm f. d. kaptenen i väg- och vattenbyggnadskåren Johan Emil Hagdahl, 70 år gammal. Student 57, genomgick Högre artillerilärov. å Marieberg, 61 civiling.-ex., 63-67 afdeln.-ing. vid byggandet af sammanbindn.-banan i Sthlm. 76-93 verkst. dir. i Sthlms norra renhålln. A.-B. Flitigt samlare på många områd.

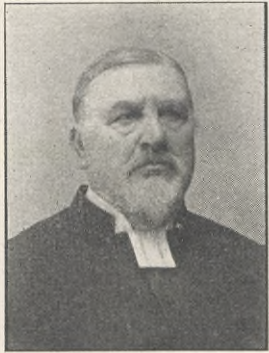
F. O. FRANZÉN. †

Rektorn vid Stockholms elementarläroverk för flickor Frans Oscar Franzén afled i Stockholm den 17 februari, 55 år gammal.

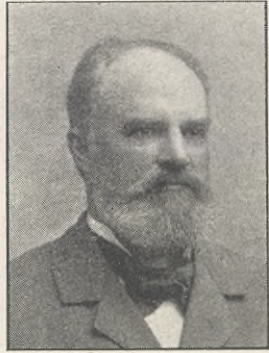
J. W. F. MÖLLER. †

Den 22 febr. afled i Lidköping apotekaren Johan Wilhelm Fredrik Möller. Född 32, apotekarex. 56, apotekare i Lidköping 60. Led. af stadsfullm. 62-99, af skolrådet 62-70, af drätselkammaren 77-79, af Lidköpings sparbanks styrelse m. m.

J. KARLANDER. †

Den 21 febr. afled kyrkoherde Jonas Karlander i Skarstads prästgård. Född 37, stud.-ex. 63, prästvigd 68, kyrkoherde i S. Björka 77, i Skarstad sedan 98.

E. FOGMAN. †

Den 1 mars afled i Stockholm prakt. läkaren Ernst Fogman, f. 43. Med. kand. 68, med. lic. 72. Sedan 79 läkare vid institutet för blinda å Tomtebodan. Led. af hälsovårdsnämnden. Särdeles skicklig massör i hög grad musikaliskt begåvad.

C. L. NORDBERGER. †

Den 17 febr. afled i Stockholm postmästaren Carl Lorenz Nordberger, född 53. Blef 94 postmästare i Ånge och intresserade sig särskildt för upprättandet af nya poststationer i Helsingland och Jämtland. Fick 1903 transport till Centralpostkontoret i Stockholm.

HVAR 8 DAGS LITTERÄRA PRISTÄFLAN.

Sedan bedömandet af de till pristäflan insända romaner nu är slutad, får Redaktionen härom lämna följande tillkännagivande.

Det slutgiltiga utslaget är fällt af den, enligt täflingsprogrammet såsom opartisk, litterärt kvalificerad bedömande, anmodade personen, *författaren-kritikern herr Bo Bergman*. I enlighet med bestämmelse i samma program har det utfästa beloppet, *Sex tusen kronor*, fördelats i tvenne pris,

ett **1:a pris** å *Kronor 3,500*,

samt ett **2:a pris** å *Kronor 2,500*,

och tilldelades

1:a priset romanen "*Höga Visan*"

samt 2:a priset berättelsen "*Jesper Haake*".

Vid därefter företaget brytande af namnsedlarne befinns författarne vara:

till "*Höga Visan*" herr *EUGÈNE ALMQVIST*,

till "*Jesper Haake*" fröken *ULLA LINDER*.

Förste pristagaren anmodas härigenom att uppge adress i och för vårt öfversändande af det eröfrade prisbeloppet, därvid författaren har att upprepa det motto, hvarmed "*Höga Visan*" var försedt.

Till Andre pristagaren, fröken *Ulla Linder*, Stockholm, har Redaktionen redan haft tillfredsställesen öfversända ifrågavarande prissumma, *Kr. 2,500*.

Författaren med motto,

— *Je dis que c'est Shakspearien ... voila.*

— *Encore un terme de police*

behagade meddela sig med Redaktionen angående eventuellt inköp af resp. täflingskrift.

Öfriga författare torde under angifvande af motto uppge adresser i och för återsändande af manuskript, då endast de tvenne pristagandes namnsedlar brutits.

Om de tvenne prisbelönda romanerna uttalar sig herr BO BERGMAN sålunda:

HÖGA VISAN är en modern samhällsroman med betydlig styrka i anläggningen och förträffligt genomförd milieuskildring. Den rör sig med en hel del personer, hufvudsakligast ur litterära och konstnärliga kretsar i vårt land och våra dagar, och den är klart, varmt och liffullt skriven. Flera typer synas mig ha ett ganska ovanligt intresse. Dessutom växer berättelsen oafbrutet, och det är särskildt mot slutet sidor med verkligt skimmer öfver.

Författaren är antagligen ett namn att taga vara på.

JESPER HAAKE är en lifshistoria från förra seklets början, och dess största förtjänst ligger i den goda och skickligt utarbetade tidsfärgen. Det är en stark gammaldagsluft öfver skildringen, som bjuder på både spänning och karaktäriseringskonst. Man läser den med nöje och stigande utbyte.

Det är helt naturligt att vid en värdesättning som den ifrågavarande skyldig hänsyn måste tagas icke blott till de inlämnade skrifternas rent litterära värde utan äfven till deras större eller mindre lämplighet för den vida läsekretsen, åt hvilken tidskriften velat

skänka en på samma gång fullmålig och underhållande lektyr. De båda nu prisbelönda arbetena ha synts mig på ett lyckligt sätt förena dessa kvalifikationer, och jag är öfvertygad om att ingen kommer att ångra bekantskapen med dem.

Stockholm, mars 1906.

Bo Bergman.

* * *

Beträffande de prisbelönda romanernas offentliggörande, kan detta ej ske förrän i oktober vid ny årgångs början, enär vi annars icke finge någon roman afslutad under nu återstående del af löpande årgång. Hvilka skäl härför som än kan vilja tillskrifvas oss, icke bör det gärna kunna vara ekonomiska. Det i form af pris anslagna beloppet för inköp af roman-text, vore väl anledning göra praktiskt fruktbarande ju förr desto hellre — och allra helst genast — vore detta möjligt. Då hade ju också de ingalunda oväsentliga kostnader, som i och med anskaffande af andra goda berättelser tillkomma så länge vi icke kunna påbörja romanen uteblifvit. Den från och med detta år införda *följetongsbilagan* har hittills omfattat dels en längre berättelse af *Frans Hedberg*, dels en nu pågående längre berättelse af det populära författarnamnet *Allen Macklin*.

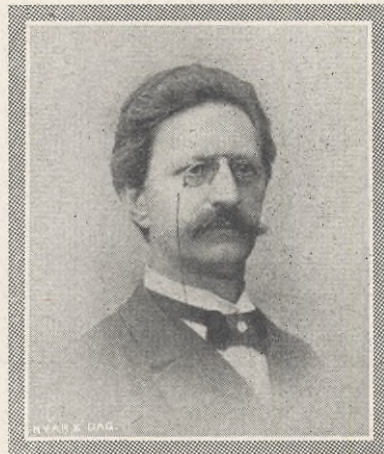
När denna senare är slut börjar

en ny, för *HVAR 8 DAG* skriven berättelse af *AUGUST STRINDBERG*.

Redaktionen af H. 8. D.

SVENSKA GOODTEMPLAR-ORDENS CHEF. †

Den 4 mars afled i Sollefteå Ordenschefen för Sveriges Goodtemplare, f. riksdagsmannen *Wilhelm Styrlander*. Född 1854, stud.-ex. 75, tjänstgjorde S. vid landstaden i Hernösand, var polisupplysningsman i Sollefteå och sakkörare därstädes. 1889 blef han ordenschef och har såsom sådan åtnjutit stor popularitet och erkänsla för den framstående förmåga och kraft hvarmed han framgångsrikt arbetat för Goodtemplarorden och därmed för nykterhetsväsendet i landet. Ledamot af Riksd. A. K. 95—05 af-sade han sig på grund af hälsoskäl

Klöhn: Bengt Sjöbergssarre.

A. W. STYRLANDER. †